

РЕШЕНИЕ

№ 1045

гр. София, 19.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 22.01.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Горелски

ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов
Димитрина Петрова

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **9073** по описа за **2020** година докладвано от съдия Пламен Горелски, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е касационно, проведено по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по касационна жалба от юрисконсулт - пълномощник на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите, против Решение от 08.01.2020 г., постановено по Н.А.Х.Д. № 16503/2018 г., по описа на Софийски районен съд, НО, 136^{-ти} състав, отменящо издаденото от директора на Дирекция „Обслужване“-ТД на НАП – С. Наказателно постановление № 340835-Ф382402/11.06.2018 г. С постановлението, на [фирма] е наложена имуществена санкция, в размер на 500 лева, на основание чл. 178 ЗДДС, за това, че дружеството не е изпълнило задължението си по чл. 97а, ал. 4, вр. ал. 2 с.з., в срок до 20.11.2017 г. да подаде заявление за регистрация от ЗДДС.

В съдебно заседание касаторът е представляван от юрисконсулт, който поддържа жалбата, съдържаша доводи за неправилност на въззивното решение, Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът не е представляван и не е заявил становище по касационната жалба.

Прокурорът при СГП дава заключение за неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, след като анализира наличните в делото доказателства, доводите и възраженията на страните, съобразно чл. 218 АПК, приема

за установено следното.

Касационната жалба е подадена в срока, определен в чл. 211, ал. 1 АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН от надлежна страна и е процесуално допустима.

Касационният съд е обвързан с посочените в жалбата пороци на решението (чл. 218, ал. 1 АПК), но за валидността, допустимостта и съответствието му с материалния закон следи служебно. Доводи за нищожност и недопустимост на обжалваното решение не са наведени в касационната жалба и Съдът не открива при извършената служебна проверка наличието на такива основания. Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съставът на въззивния съд е проверил и възприел изложените в АУАН и в НП констатации, а именно, че: по повод подадено заявление за регистрация по ЗДДС, с резолюция от 29.03.2018 г. е възложена проверка на [фирма], като е установено, че за периода от 01.04.2017 г. до 31.03.2018 г. дружеството е извършило услуги с място на изпълнение на територията на Кралство Х., като за първата доставка е издадена приходна фактура № [ЕГН]/28.11.2017 г., с получател получателя на доставката, като е прието, че данъчното събитие е възникнало на датата на издаване на фактурата - 28.11.2017 г. С оглед на това е прието, че дружеството – доставчик, предоставило услугите, като установено на територията на РБ не е изпълнило задължението си по чл. 97а, ал. 4 ЗДДС да подаде заявление за регистрация, в срок до 20.11.2017 г. Вместо това, заявление е било подадено едва на 29.03.2018 г.

За да отмени наказателното постановление съставът на СРС е преценил, че дружеството е дължало изпълнение на 21.11.2017 г., а не както е прието с НП – на 20.11.2017 г., съответно е изпаднало в забава на 22.11.2017 г. Това несъответствие е преценено от Съда като нарушение на изискването на чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН.

Въззивното решение е неправилно.

Безспорно е, че [фирма], предвид процесната доставка на услуги, по смисъла на чл. 21, ал. 2 ЗДДС е било данъчно задължено лице (ал. 2 на чл. 97а с.з.) и като такова е дължало (ал. 4, чл. 97а ЗДДС) да подаде заявление за регистрация по този закон, „не по-късно от 7 дни преди датата, на която данъкът за доставката става изискуем (данъчно плащане или данъчно събитие)“. С фактура № [ЕГН]/28.11.2017 г. е документирана вътреобщностна доставка на услуги (чл. 51, ал. 1, вр. чл. 25, ал. 1 ЗДДС), с оглед на което с НП е прието, че датата на издаване на фактурата (28.11.2017 г.) е тази, на която услугата е извършена (ал. 2 на чл. 25), следователно тогава е възникнало данъчното събитие. За случая срокът за изпълняване на задължението по чл. 97а, ал. 4 ЗДДС, според правилото на чл. 22, ал. 6 ДОПК следва да се брои обратно, считано от 29.11.2017 г. – денят, следващ издаването на фактурата, следователно, по смисъла на ал. 4, чл. 97а ЗДДС „не по-късно от седем дни преди датата...“ означава датата 22.11.2017 г. С други думи, както правилно е изчислил и въззивният съдебен състав, на 22.11.2017 г. е бил последният ден, в който дружеството е следвало да изпълни задължението си да подаде заявление за регистрация. Заявление обаче е било подадено значително по – късно – на 29.03.2018 г., т.е. с повече от четири месеца закъснение. Касационната инстанция счита, че непрецизното посочване в процесното НП на датата 20.11.2017 г., като край на седемдневния срок по чл. 97а, ал. 4 ЗДДС не представлява съществено нарушаване на установените със ЗАНН процесуални правила (чл. 57, ал. 1, т. 5), понеже не се отразява на правото на защита. Това е така, защото в постановлението ясно и подробно са описани релевантните факти и обстоятелства, на които се основава

административнонаказателното обвинение. Касае се за значително дълъг срок на неизпълнение, поради което неточното определяне на датата (разлика от два дни), считано от която дружеството е изпаднало в забава не сочи на процесуално нарушение от категорията на съществените. Като е решил друго, въззивният съд е постановил неправилно решение, което подлежи на отмяна.

С оглед основателността на касационната жалба и на основание чл. 63, ал. 5 ЗАНН, вр. чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, на процесуалния представител на касатора следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение, в размер на 80 лева.

Водим от горното и на основание чл. 222, ал. 2, т. 1 АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София - град, V^{-ти} касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение от 08.01.2020 г. по НАХД № 16503/2018 г. на Софийски районен съд, НО, 136^{-ти} състав и ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ПОТВЪРЖДАВА издаденото от директора на Дирекция „Обслужване“-ТД на НАП – С. Наказателно постановление № 340835-Ф382402/11.06.2018 г.

ОСЪЖДА Ш. СОФТ“ Е., ЕИК:[ЕИК] да заплати на Териториална дирекция на НАП – С. юрисконсултско възнаграждение, в размер на 80 лв. (осемдесет лева).

Касационното решение е окончателно и не подлежи на обжалване, и на протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: